

VALENCIÀ

Anna Pastor

La seua presentació de «Tots els cossos que som» resta en fidel equilibri entre l'assaig científic, el raonament filosòfic i la troballa poètica. Assistim a un tractat de pintura o bé a una recerca tossuda a peu de laboratori? Al microscopi s'acceleren les partícules fonamentals en la recerca del simbolisme experiencial d'allò que som, del lloc on venim, i de la definitiva prova generatriu interna del correlat existent entre els cossos en contacte. I tot bastit mitjançant un assaig pictòric que foragita els elements insubstancial per arrelar en allò profund que gravita al nostre element nodriu en expansió: el cos que ens pertany... o no tant?

Els pintors, els artistes, parlen pels porus de la seua obra d'art, i s'hi capgiren, a vegades de manera vehement, per tal de trobar el sentit darrer que la vida ens ofereix. Som pura biologia? Hi ha qui pensa que només açò som. Pel contrari, també hi ha qui parla de memòria, o de consciència, d'experiència... o d'art, ciència i filosofia, com un tot unitari indestriable que percut al timpà de la mateixa essència vital.

I de la investigació, lògica fonamental de qualsevol camí que s'hi faça necessari en la creació plàstica, neix la voluntat d'amagar la darrera realitat, l'evidència d'allò profund i tan subtil: «... Ars est celare artem» (l'art consisteix a ocultar l'art), proclama el gran poeta Ovidi en Ars 2, 313. L'art sublima des de l'obscur quan s'hi forja amb el foc de Vulcà...

I l'art és, ja ho hem dit, coneixement. Amb majúscules. I amb la bellesa conforma un panell d'autenticitat quan s'arriba a la vora dels teixits cardials de l'experiència. O com diu el filòsof alemany, romàntic per excel·lència: «...tota ciència es converteix en poesia, després d'haver-se convertit en filosofia...»

La transmissió de tot aprenentatge que s'hi faça de manera autònoma, reverteix al conjunt social, mitjançant la voluntat de ferir la sensibilitat dins del camp de l'art. Encara que com bé diu l'artista Ana Pastor: «...l'art és una pràctica de consciència...», i «Els cossos que som» neix del pensament material. Hi ha l'expansió necessària per a la trobada, «còsmica?», dels essers en contacte. La lluita de tots plegats per retrobar-se harmònics dins el tub d'assaig i, posteriorment, foragitats al terreny de l'ambigüitat en recíproca

garantia de préstec somàtic. O la vera il·lusió al trasllat des del banc de proves fins l'univers de discurs pictòric. L'art com a garantia plena.

JOSEP SOU

Director Tècnic Càtedra Antoni Miró UA

CASTELLANO

Anna Pastor

Su presentación de «Todos los cuerpos que somos» se mantiene en un equilibrio fiel entre el ensayo científico, el razonamiento filosófico y el hallazgo poético. ¿Asistimos a un tratado de pintura o bien a una investigación obstinada a pie de laboratorio? Al microscopio se aceleran las partículas fundamentales en la búsqueda del simbolismo experiencial de aquello que somos, del lugar de donde venimos, y de la prueba generatriz interna definitiva del correlato existente entre los cuerpos en contacto. Y todo construido mediante un ensayo pictórico que expulsa los elementos insustanciales para arraigar en aquello profundo que gravita en nuestro elemento nutritivo en expansión: el cuerpo que nos pertenece... ¿o no tanto?.

Los pintores, los artistas, hablan por los poros de su obra de arte, y se vuelcan en ella, a veces de manera vehemente, para encontrar el sentido último que la vida nos ofrece. ¿Somos pura biología? Hay quien piensa que solo eso somos. Por el contrario, también hay quien habla de memoria, o de conciencia, de experiencia... o de arte, ciencia y filosofía, como un todo unitario inseparable que percute en el tímpano de la misma esencia vital.

Y de la investigación, lógica fundamental de cualquier camino que se haga necesario en la creación plástica, nace la voluntad de ocultar la última realidad, la evidencia de aquello profundo y tan sutil: «...Ars est celare artem» (el arte consiste en ocultar el arte), proclama el gran poeta Ovidio en Ars 2, 313. El arte sublima desde la oscuridad cuando se forja con el fuego de Vulcano...

Y el arte es, ya lo hemos dicho, conocimiento. Con mayúsculas. Y con la belleza conforma un panel de autenticidad cuando se llega al borde de los tejidos cardinales de la experiencia. O como dice el filósofo alemán, romántico por excelencia: «...toda ciencia se convierte en poesía, después de haberse convertido en filosofía...»

La transmisión de todo aprendizaje que se realice de manera autónoma revierte al conjunto social, mediante la voluntad de herir la sensibilidad dentro del campo del arte. Aunque, como bien dice la artista Ana Pastor: «...el arte es una práctica de conciencia...», y «Los cuerpos que somos» nace del pensamiento material. Existe la expansión necesaria para el

encuentro, «¿cósmico?», de los seres en contacto. La lucha de todos por reencontrarse armónicos dentro del tubo de ensayo y, posteriormente, expulsados al terreno de la ambigüedad en una garantía recíproca de préstamo somático. O la verdadera ilusión del traslado desde el banco de pruebas hasta el universo del discurso pictórico. El arte como garantía plena.

JOSEP SOU

Director Técnico Cátedra Antoni Miró UA

Texto para el catálogo de Tems d'Art. 2025